

Universitätsbibliothek Paderborn

**Isagoge Sive Introductio Ad Vitæ Spiritualis
Perfectionem, Omnibus tam Regularibus, quām Clericis
Sæcularibus, Confessariis, Concionatoribus, & Animarum
Pastoribus perquām utilis, & specialiter ...**

Herlet, Johann Georg

Sulzbaci, Anno MDC.XCIII.

§. 6. De quarto Actu charitatis erga Deum, qui est conformatio voluntatis,
nostræ cum divinâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37853

§. 6.

De quarto Adiutorio charitatis erga Deum, qui est conformatio voluntatis, nostræ cum diuinâ.

258. Quartus hic charitatis Actus, qui dicitur conformatio & unio voluntatis nostræ cum Divinâ voluntate, est pars altissima, sublimissima, purissima, ac velutic tremor Amoris Dei; Et quanto quis erit cum Divinâ voluntate conformior & unitior, tanto erit melior & perfectior; inquit Alphonsus Rodericus de perfect. part. 1. tract. 8. c. 1. n. 5. Consistit autem in hoc, ut in omni re nobis contingente, sive delectet, sive affligat, omnimodè & totaliter nos conformatemus atq; uniamus cum voluntate Divinâ; quia scilicet hæc est rectissima, sanctissima, æquissima, perfectissima, & consequenter dignissima, quæ sola & semper ab omnibus adimplatur; juxta Normam & Exemplum Christi Matth. 26. Qui in re etiam maximè afflictiva, videlicet in passione & morte suâ crudelissimâ ad Patrem ait: *Non sicut ego volo, sed sicut tu* Sive, ut habet Lucas c. 22. *Non mea voluntas sed tua fiat.* Nosq; idem facere docuit. Matth 6. illis verbis: *Sic ergo orabitis &c. Fiat voluntas tua.*

Possimus vero dupli modo nostram voluntatem cum Divinâ conformare & unire. Primus est per *resignationem*; cum quis in principio

Nn 3

cipio

cipio quidem vult diversum aliquid à Dei voluntate, antequam hanc plenè cognoscat: postea tamen factâ ad eam reflexione, ex motivo charitatis erga Deum totaliter se in ejus Benepacitum resignat, & voluntatem suam Divinæ voluntati postponit, dicendo v. g. *Vellem equidem libentius esse sanus quam infirmus & agrotus: quia autem video, aliter tibi placere; acquiesco ē me conformo sanctissimæ & a- quissimæ voluntati tuae; quia hæc dignissima est, que sola in me & in omnibus creaturis adim- pleatur.* Unde patet, quod resignatio compatiatur in principio adhuc amorem aliquem rerum illarum, quæ licet sunt; vel potius eum præsupponat: quem tamen Deo posteā subjicit, relinquens omnia suavissimæ dispositioni Divinæ. Alter modus contingit per *indifferentiam*; quæ in eo sita est, quod homo prorsus omnem affectum, amorem & desiderium cùjuscunq; rei, quæ Deus non est, exuat & abjectat; eo solo contentus, quod Dei voluntas in se fiat; dicatq; cum Prophetâ Regio Psalm 72. *Quid mihi est in cælo, & à te quid volui super terram?* Atq; hinc, quia hæc conformatio voluntatis nostræ cum Divinâ per *indifferentiam* nihil de propriâ voluntate admisceri patitur, sed unicam Dei voluntatem respicit & pro scopo habet; sequitur etiam, quod perfectior sit illâ, quæ fit per *resignationem*: Nam voluntas nostra per *indifferentiam* quodammodo absorbetur in Dei voluntate, nec habet amplius velle distinctum à Divino; ita ut veraciter cum

S. Paulo

S. Paulo dicere possit: *vivo ego, jam non ego;*
vivit vero in me Christus Galat. 2.

259. Porrò quatuor sunt rerum genera, in quibus nostram voluntatem cum divinâ unire & conformare debemus. Ad *primum* spectant iussa sive mandata & præcepta divina: quæ nihil aliud sunt, quam voluntas Dei jubens seu mandans & præcipens. De quibus *Joan. 14.* dicitur: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit. Et I. Joann. 5. Hec est charitas Dei, ut mandata ejus custodiamus.* Ad *secundum* genus pertinent consilia Dei; ut in iis, quæ statui ac viribus nostris congruunt, divinæ voluntati nobis consulenti pareamus, & voluntatem nostram conformemus. *Tertium* genus continet inspirationes & instinctus Divinos; quia & hi sunt intimations quædam & suaves insinuationes Divinæ voluntatis circa ea, quæ hic & nunc vult à nobis fieri. *Quartum* genus comprehendit omnes & singulas Divinæ Providentiae circa nos dispositiones; sive hæc immediate à Deo, sive mediantibus hominibus, vel quibuscumq; creaturis, etiam inanimatis obveniant; sive palato nostro sapiant, sive desipiant; sive in honorem sive in contemptum & depressionem nostram vergant. &c. Quomodo legimus Christum Dei Filium in rebus maximè adversis se conformasse voluntati & dispositioni Patris sui, dicendo: *Pater mi, si non potest calix hic transire, nisi bibam illum; fiat voluntas tua. Matth. 26.*

Nn 4

260. Ut

260. Ut autem in Divinissimo hoc exercitio conformandæ voluntatis nostræ cum Divina nos jugiter occupemus, maximè si adversum quid nobis acciderit, movere nos debet primo Divinæ voluntatis sanctitas, rectitudo, & æquitas; ut potè quæ nihil vult aut velle potest, nisi sanctissimum, rectissimum, & æquissimum; quoniam non Deus volens iniquitatem tu es; inquit David Psalm. 5. adeoq; dignissima est, quæ impleatut semper & ubiq;. Adde, quod eadem Dei voluntas sit etiam propensissima in nostrum commodum, & bonum spirituale; ita ut omnes homines velit salvos fieri. I. Timoth. 1. Durnodò ipsi velint, & se convertant; sicut ait Ezechiel 18. Nolo mortem morientis; neverzimini, & vivite. Et Ezechiel. 33. Nolo mortem impii; sed ut convertatur impius à viâ sua. Item Ezechiel 18. Nunquid voluntatis mea est mors impii, dicit Dominus Deus, & non ut convertatur à viis suis, & vivat? Deniq; Matth. 9. Misericordiam volo &c. Unde quando Divina voluntas nobis immittit aliquam adversitatem, tunc eam dirigit ad spirituale emolumentum. Animæ nostræ, ut scilicet nos vel castiget pro peccatis in hac vita admissis; vel absterreat à committendis; vel materiam & occasionem subministret exercendi virtutes patientiæ, fortitudinis, spei, Charitatis, obedientiæ &c. Vel affectum nostrum abstrahat à terrenis & caducis; vel deniq; ansam augendi & cumulandi merita, ac consequenter gloriam in cœlis.

Secundò movere nos debet suavissimum illud
& jugo

& juge gaudium, pax, serenitas, quies & tranquillitas animi, quam possident omnes, qui sumus cum Divinâ voluntatem ita uniuert & conformant, ut idem semper cum Deo velint & nolint. Non contristabit justum, quidquid acciderit ei. Proverb. 12. Quod enim nos subinde tristemur & affligamur, exinde provenit, quod voluntas nostra patiatur violentiam aliquam, & res aliter evenerit, quam nos volebamus. Qui autem velle suum & nolle totaliter conformat beneplacito Divino, nec aliud desiderat, quam quod Deus vult & ordinat; huic non potest aliquid accidere contra suam voluntatem: quia nihil potest evenire contra Dei voluntatem, quâcum ipse univit & unam fecit suam voluntatem. Dicit enim Deus Isaie 46. Consilium meum stabit, & omnis voluntas mea fiet. Unde sequitur, quod talis homo non possit contrario aliquo eventu turbari; sed in iugis lœtitia animi semper sibi simillimus persistat; cantans illud in corde suo. Job. 1. Sicut Domino placuit, ita factum est: sit Nomen Domini benedictum.

Tertiò Movere nos debet, quod Deus specialiter provideat illis, qui abjecta omni solitudine inordinata totos se voluntati & dispositioni Divinæ committunt ac resignant. Justa super Dominum curam tuam; & ipse te nutriat: non dabit in aeternum fluctuationem iusto; ait Propheta Regius Psalm. 54. Et Christus Matth. 10. Nonne duo passeres aesse veneunt? & unus ex illis non cadet super terram sine Patre vestro: vestri autem capilli capitum omnes numer

Nn. 5.

ratt

rati sunt ; Nolite ergo timere : multis passeribus meliores estis vos. Nec refert, quod videantur subinde opprimi tales, qui se totos Divinæ voluntati & dispositioni commiserunt : Nam ipsa hæc temporalis oppressio dirigitur à Deo ad majus eorum spirituale, atq; etiam interdum corporale emolumentum ; Sicut patet in Josepho Filio Patriarchæ Jacob, quem Fratrum suorum capitale odium, invidia, & persecutio, uti & falsa Dominæ accusatio ac injusta ad carcerem condemnatio tandem evexit ad primam post Regem Ægypti dignitatem ; Deo scilicet malitiosas & fraudulentas tūm fratrum suorum, qui ipsius exaltationem impedire volabant, tum aliorum hostium machinationes dirigente ad utilitatem & commodum Josephi. Unde & ipse cuncta circa se etiam ex maligno animo gesto (cuiusmodi erat venditio in Egyp-
tum) divinæ voluntati ac dispositioni adscribit, dicens : Nolite pavere, neq; vobis durum videatur, quod vendidistis me in his regionibus, pro salute enim vestrâ misit me Deus ante vos in Ægyptum, non vestro consilio, sed Dei voluntate hic missus sum. Genes. 45. Et Genes. 50. Num Dei possumus resistere voluntati ? vos cogitastis de me malum : Sed Deus vertit illud in bonum, ut exaltaret me.

Atq; hæc de charitate erga Deum sufficient : Nam Quintum charitatis actum, qui est inten-
tio Divinæ gloriae, jam suprà explicavimus in primo gradu.

CAPUT